

عنوان مقاله:

ادبیات فارسی به مثابه منبع الهام معماری

محل انتشار:

کنفرانس ملی معماری، عمران، شهرسازی و افق های هنر اسلامی در بیانیه گام دوم انقلاب (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 11

نویسندگان:

مهناز معینی صالح - دانشجوی کارشناسی ارشد معماری، دانشکده معماری و شهرسازی دانشگاه فردوسی مشهد،

رحیم رحیمی - دانشجوی دکتری معماری دانشگاه هنر تهران

خلاصه مقاله:

محققان، معماری را حل مسئله دانسته اند. طراح در ذهن خود، آگاهانه یا ناآگاهانه در مواجهه با این مسائل، ایده و راهکار خلاقانه ی خود را مطرح میکند. درواقع ایده پردازی بخشی از فرایند طراحی است و نقش مهمی در طراحی معماری دارد. منبعی که معمار، ایده ها را از آنجا استخراج یا استنباط میکند، منبع الهام نام دارد. تاکنون اندیشمندان منابع الهام مختلفی را برای ایده پردازی شناسایی و معرفی کرده اند. در حوزه معماری نیز نظریات و دسته بندی های مختلفی وجود دارد که از آن میان میتوان به طبیعت، سایت، موضوع طراحی، نمونه های اجراشده و بسیاری از این موارد اشاره کرد. برخی از پژوهشگران، اشعار را نیز یکی از منابع الهام در معماری دانسته اند. با توجه به اینکه ادبیات و زبان هر کشور، بیانگر فرهنگ و بخشی از هویت یک کشور است، مسئله ی تحقیق حاضر، کشف شیوه های بهره مندی از ادبیات فارسی (به طور عام) برای دستیابی به ایده های معماری است. روش تحقیق از نوع توصیفی - تحلیلی است و اطلاعات لازم از طریق مطالعات کتابخانه ای گردآوری و سپس تحلیل شده اند. با توجه به ادبیات تحقیق، ابتدا منابع الهام تعریف و بررسی شده و سپس به روشهای به کارگیری ادبیات در حرفه ی معماری پرداخته شده است. درنهایت نتایج پژوهش نشان میدهد که در مراحل مختلف و لایه های گوناگون معماری میتوان از ادبیات با دو روش الهام گیری مستقیم و غیرمستقیم بهره جست. در روش مستقیم طراح به بازسازی توصیفات فضایی یا ایده های ادیب می پردازد و در روش غیرمستقیم طراح با استنباط خود به ایده، فرم و طرح مورد انتظار دست می یابد درواقع منظومات شاعران و منثورات نویسندگان، جهانی از اطلاعات را برای طراح شکل میدهند.

کلمات کلیدی:

فرهنگ، هنر، منبع الهام، معماری، ادبیات

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1252038>

